

SIMEK VALÉRIA

Szállást keres

Kislányos arcvonásaid
rásimultak a tájra.
A hullámozó mezők
meghozták mosolygásod,
ajkadon zöld lombú
igékkel, mesékkal.
A felszántott kertben
kötényedből magot szórtál
a fakadó tavasznak.
Kigombolt lélekkel szabadon
szaladtak veled gyermekéveid.
Kiragyogtál egy vadvirág-
levélen dajkált vízcseppből.
Keringtek benned a bálók,
búcsúk, az önfeledt majálisok.
Most szürcsölgeted a múltat,
mint az illatos teát.
Szállást keres éneked
szívemben, csak ne múlna
el melengető fényed.

Szalmaszagú nyár

Az udvar végében a zsongó
nyári csendben a diófa
alatt üldögélsz. Melletted
púposan áll a szalmakazal,
mintha csépléskor a nappalok
forróságát is belerakták volna.
Innen kitágul a hullámos
dombvidék. Itt merészeket és
nagyokat gondolsz.
Ide folyik a csend a hegyekről.
Kutyád tisztességgel megugat,
alig enged hozzád.
Meleg öleléssel átfogsz, és
titkosan egymásra nézünk.
A nyár ölében a padon
melléd ülsz, és együtt hallgatjuk
a falu felől érkező harangszót.

Orgonabokrok

Az orgonabokrok között betört
a fehérre szikkadt táblaföldek
kiégett agyag-mosolygása.

Az elhagyott kert csendjében
gázolok. Szívemig nőttek
az elhullt magok. Nem gondolja
senki őket: csak a tiszta zápor.

Nem csattog olló a fákon
száraz ágaik semmibe nyúló testén.
Gyümölcsüket a tegnapi este meg,
szétgurultak színeikkel a földön.

Megbomlott a rend, ahol kezded
nem tűrve hanyagságot,
úgy őrizte a tisztaságot.